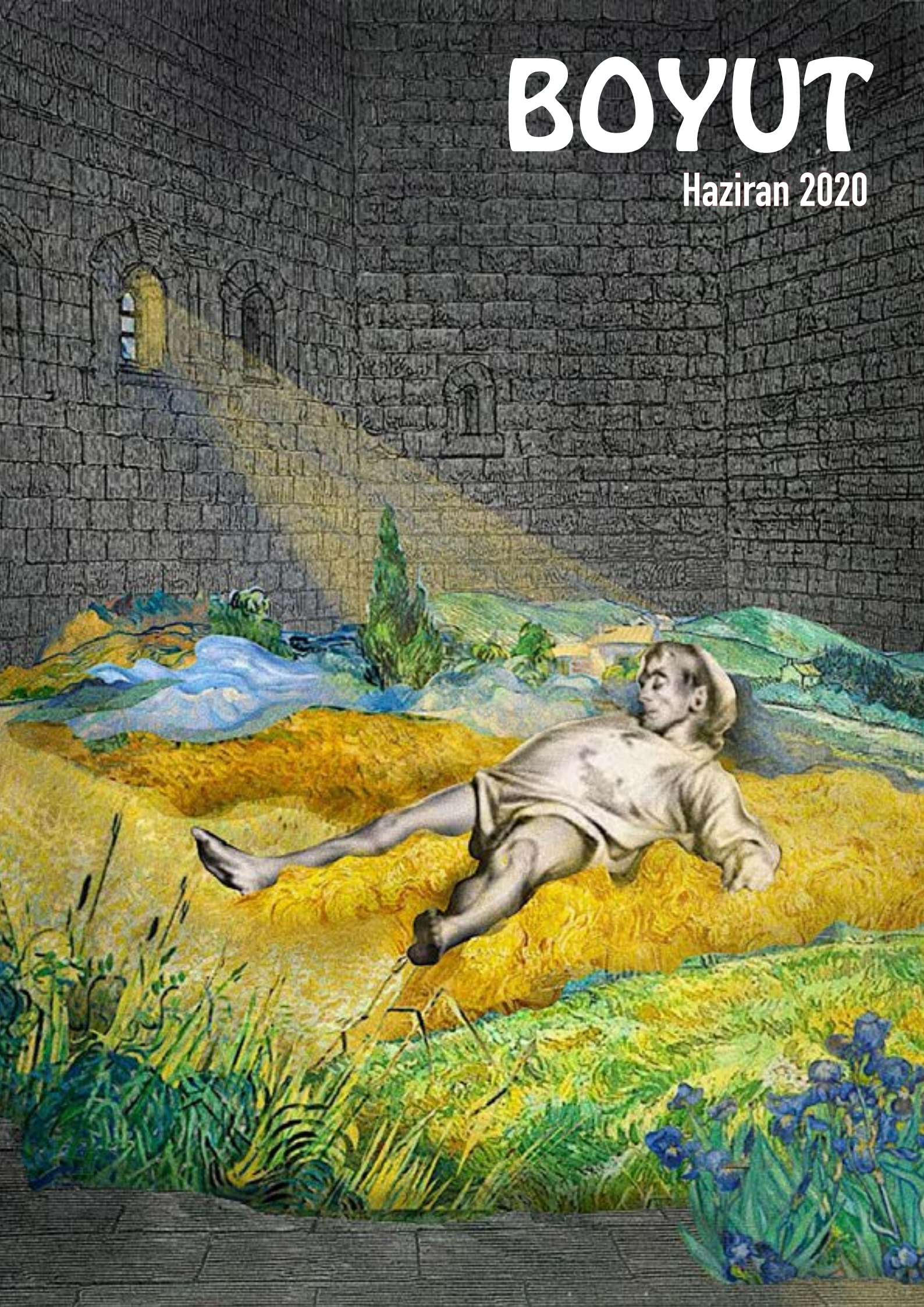

BOYUT

Haziran 2020

İÇİNDEKİLER

haziran BOYUT 2020

Kapak Çizimi
Yeşim Akçakaya

Editörden	3
Evde Kendimle Baş Başa - Melis Selek	4
Kapı Aralık - Elif Sude Yanık	5
Dört Duvar - Alara Berru Kapdan	6
Leş - Ayşe Zeynep Özbay	7
Evde - İrem Gözlükaya	8
Salıncak - Elif Tuana Gökmen	10
Tahayyül - Elif Sude Yanık	11
Evim Benim Değil - Zeynep Sakarya	12
Tanrının Oyunları - Derin Ak	13
Karantınada Bir Günüm Nasıl Geçiyor? - Elif Sakallı	15
Tufan - Eda Naz Gökdemir	16

Editör

Derin Ak
Elif Sakallı
Duru Bayramoğlu

Danışman Öğretmenler

Arzu Güleçyüz
Betül Yurdakul

Boyut Yazar Kadrosu

Eda Naz Gökdemir	Ayşe Zeynep Özbay	Zeynep Sakarya
Elif Sakallı	İrem Gözlükaya	Derin Ak
Elif Sude Yanık	Elif Tuana Gökmen	Melis Selek
		Alara Berru Kapdan

Fotoğraf ve Resim

Yeşim Akçakaya
Zeynep Karahasan
Defna Deda
Öykü Yağmur Özer

Layout Editörü

Zeynep Karahasan
Asya Ülger

Yaratıcı Ekip

Zeynep Karahasan
Asya Ülger

Konuk Yazar Olmak İçin
boyutedebiyat@gmail.com

 Vehbi Koç Vakfı

KOÇ OKULU
İLK · ORTA · LİSE

Editörden

“Yaşamak acı çekmektir, hayatta kalmak bu acıda bir anlam bulmaktır.”

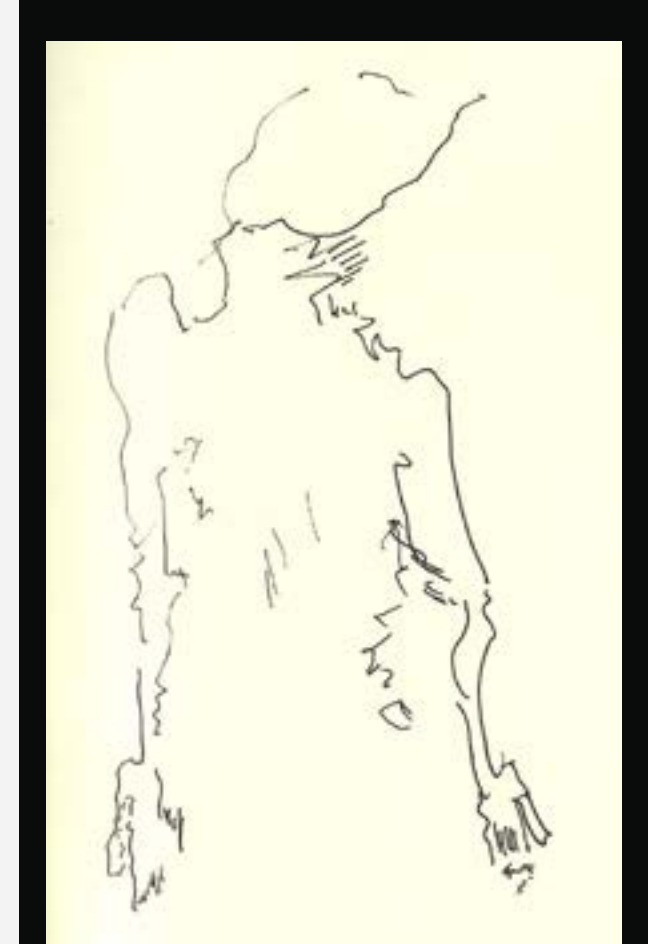
Friedrich Nietzsche

İsa'nın dünyaya gelip insan hayatının bir dağdaki kar kütlesi misali çığa dönüşmesi ve devamlı çoğalan bir karmaşaya sürüklenmesinden yedi bin yıl önce Çatalhöyük'te başlıyor hikâyemiz. İnsanın tüm ihtiyaçlarının karşılık bulabileceği kerpiçten yapılmış dört duvar bir odacığın içinde. Bundan otuz yüz yıl sonra, böyle bir odaya sahip olmayanların yer aldığı dünyamızda kimimiz için küçük kimimiz için yetersiz kimimiz içinse bir lütuf.

Her şeyin yelkovanın hareketinden daha süratli değiştiği bu zamanlarda evlerimiz, yüz yirmi nanometre büyüklüğünde bir virüsten kaçtığımız sığınak görevi görmeye devam ediyor. Hapishaneye kapatılmış hissi uyandıran bu zorunlu evde kalma dönemi ilkel benliğimize dönmemizi neden oluyor. Kum saati dönüp dururken kendimizi keşfetme maceramız giderek vahşileşiyor. Çarkın dönmeye devam etmesi için, aldığımız yanlış kararları, pişmanlıklarımızı, kendi benliğimizi sorguluyoruz. Acaba bir deney tüpünün içindeki bir organizma mıyız ya da bilgisayarın içindeki simülasyonun bir parçası mı? Aynaya bakınca gördüğümüz şey, izlediğimiz sayısız filmlerdeki canavarın ta kendisi oluyor; bu canavarla içine sıkıştığımız ilk ev olan bedenimizi parçalamak daha sonra ötesindeki dört duvarı delip geçmek istiyoruz. Aklımız ve gücümüz yetmedikçe nefret büyüyor, bizler tüketiyor ve kayboluyoruz.

Evleri ellerinden alınmış, hiç evleri olmamış ve hiçbir zaman bir yere ait hissedememiş sayısız insanı en iyi anlayabileceğimiz dönemde onlar hakkında bir düşünce bile geçmiyor aklımızdan. Kendimize olduğu gibi başkalarına da yabancılaşarak sokaktan, renkten ve insandan uzak hapishanelerimizde günün sonunu getirmeye çabalıyoruz, çabalıyoruz. Bir bakmışız ki kum saati tekrar tersine dönmüş. Bu yeni bir gün ve evet, kendimizle yüzleştiğimiz, güven, korku, bıkkınlık ve daha birçok hisse tanık olduğumuz ve bekleyişi iliklerine kadar yaşadığımız evlerimizde kalmaya mecburuz.

Her şeyin “normale” dönmesi dileğiyle, iyi okumalar.

Çizim: Deniz Türker

Elif Sakallı

Evde Kendimle Baş Başa

Melis Selek

Çok sevdiğim bir atasözü var: Azı karar, çoğu zarar. Bu sözün geçerli olmadığı herhangi bir alan yok sanıyorum. Mesela beslenme, elimizi uzattığımız o son bayram çikolatasının yiyeceğimiz onuncusu olmasının yarattığı kararsızlık durumu; ikili ilişkiler, çok mesaj attım darladım, o yüzden görüldü atıyordur, düşünceyi; giyinme, çok mu abartı, denilen ve giyilmeyen tüm elbiseler, daha akla gelebilecek her şey. Bunları düşünüyor olmama rağmen bu sözün kendi evim için geçerli olacağı bir zamanın gelmesi imkânsız görünüyordu. Sonuçta okuldan, seyahatlerden her dönüşümde içimi huzur kaplıyor, evimden uzakta geçirdiğim her gün yatağımın rahatlığına hasret kalıyordum. Sürekli evde olmak, bir şeyi ne kadar çok sevsek de, onu çok gördüğümüz zaman sıkılabileceğimizi gösterdi bana. Zaten hafta sonlarımın bir gününden fazlasını evde oturarak geçirmeyi hiç sevmeyen biriydim, bir de bu karantina sürecinde sokağa çıkma yasağı ilan edilmesiyle iyice dışarı çıkmaya heveslendim. Evim bir anda rahat olduğum, okulda yorucu bir günden sonra gitmeye can attığım bir yer gibi değil, her şey dahil pakete sahip bir hapse gibi gelmeye başladı. İlk zamanlar evde olmayı kabullenemedim, pek de başarılı olmayan ve kendimle yalnız kaldığım meşgul olma denemeleriyle, çok yorucu spor seansları; yapmış olmak için yapılan resimler; içimden gelmeden kitap okuma, enstrüman çalma; kek, ekme yapma gibi, elim boş oturmamaya çalıştım. Bu çabanın birazının aslında gereksiz olduğunu yenice fark ediyorum. İçinde olduğumuz şartların tadını çıkarmayı bilmek lazım biraz da. Okula giderken "Şu haftasonu gelsin artık da evde oturayım." demiyor muyduk zaten? Evde olmanın yarattığı fırsatlardan istifade etmeyi öğrenmek lazım. Sevdiklerimizle geçirememekten yakındığım vakte şu anda sahip olmam da bu durumun en büyük artısı. Ev sadece bir kabuk aslında ve benim de yaptığım gibi buradaki vakti yalnız bir şekilde geçirmeye çalışmak kişinin evini sadece daha da anlamsız bir hale getiriyor. Sıkılmış, belki bir şekilde yalnız olacaksak bile, bunu yanımızda sevdiklerimiz varken yapmak farkında olmasak bile iyileştirici bir özelliğe sahip. Önceden hava karanlıkken boşalan; sakinlerini işe, okula dağıtan evin mutfağında

her sabah kahvaltı yapılıyor artık birlikte. Yeni dizilere birlikte başlanıyor, el birliğiyle denenen yeni tatlı tarifinin altından kalkılıyor. Bunun sonucunda da ev bir anda kendimizi hapsedtiğimiz bir yer değil, sevdiklerimizle bizi birleştiren bir çatı haline geliyor. İlk başlarda evimden, hep aynı yerde olmaktan sıkıldığımı sansam da aslında bu sıkılmanın sebebinin elimin boşluğundan değil, ruhumun boşluğundan kaynaklandığını gördüm. Ailemi yeterince göremediğim ama bunun farkında olmayacak kadar yoğun olduğum rutinimi dört oda bir salona sığdırmaya ve alıştığım yalnızlığımı sürdürmeye çalışmışım meğer. Bu ruh halimi, evden sıkılmış olmayı üstümden atmak için tek gereken evin sevdiklerimle dolu olduğunu fark etmişim. Bir an önce evlerimizden çıkıp tekrardan günlük hayatın bize kattığı hareketi, canlılığı hissetmeyi umsam da evde kalmanın bana verdiği ders, normal rutinime sevdiklerimi daha çok dahil etmem gerektiği. Zaten ne demişler: Ev sevdiklerinin yanısırdır....

Çizim: Defne Deda

Kapı Aralık

Elif Sude Yanık

Fotoğraf: Yeşim Akçakaya

yazlığı iki kişi ne yaparlar hiç anlamadım ama, vakitleri akşama kadar bahçede, gece de benim üzerimde içki sohbetleriyle geçirdi eskilerde. Bu evi ilk aldıklarında, beni bahçe katında yaptıkları yemek odasına koydular. Ev yazlık olunca, yemek yerken bir rüzgâr esintisi istiyor insan, penceresi hiç kapanmazdı bu odanın. Sonraları eylül gelince, kapadılar beni buraya; bir büyük ayna, birkaç sandalye, içki şişeleri, komodin ve ben. Bu her sene tekrarlanınca anladım tek yuvalarının burası olmadığını.

Neyse, dedim ya, bu defa farklılar. Zaten son üç senedir kullanmıyorlar beni, orası tamam. Üstümdeki tozlara da eyvallah, en azından sürekli bardak çanak taşıyıp eskitmediler beni. Ama bu sefer kendileri bir tuhaf. Nasıl desem, hüzünlü, koltuğun bir köşesinde oturmuş, öyle geçiriyorlar günlerini. Salon bu katta olunca, kapı pencere açıkken gözüm hep üstlerinde. Ruhları alınmış sanki. Hep bir ölümlerden konuşmalar, evden çıkamıyoruz falan. Ayol daha dün eve girmezlerdi, şimdi çıkamıyoruz oldu.

Evde sürekli spor yapmaya başladılar bir de bu hafta, iyi mi? Videolardan hareketler öğrenmeler, esnemeler, gerdirmeler. Hayır, bu ev denize yakın, beni taşırlarken çözdüm olayı, yok deniz bu sene yasakmış, plajlar kapalıymış falan. Ay madem evde spor yapacaksınız, gelin bir bezle üstümü silin canım. Yok, anlaşıyoruz bunlarla.

Az vaktim kaldı, şimdi odaya gelip pencereyle kapıyı kapatacaklar, gelmek için yazı beklemediklerinden, meltem üşütüyor hâlâ. Ne geldi başlarına bilmiyorum vallahi, ama hiç iyi gelmemiş bizim Oğuz'la Yeliz'e. Yok, sakın hayat onlara göre değilmiş. Günlük adım sayısı tamamlıyor yine bizim bey, evet geldi işte kapıma. Kapanıyor kapı, hafif aralık bırakır genelde. Uzaklaşıyor Oğuz Bey'ciğim. Bir koridordan öbür koridora, sayıyor adımları, yürüyor, yürüyor, yürüyor.

Ben evin yemek masası bu arada, memnun olduğum tanıştığımıza.

#coronadamasolmak

Günaydın. Bir ağırlık var üzerimde, senelerdir geçmeyen. Hoş bu aralar içimize dönme, hafiflemekten bahsediyor herkes; ha bir de şu hijyen, temizlik meselesi var. Bana hiç bakmayın, üstümü koca bir senedir silmiyorlar. Canım hane halkı ani bir kararla haziran güneşinden önce yazlığa ulaşma kararı alınca bir umutlandım açıkçası. Kirden, tozdan geçilmeyen evin mobilyalarının üstündeki örtüleri kaldırınca bana da bir el atan olur elbet, dedim ama nafile. O eski romantikliği kalmadı bizinkilerin. Öyle özel yemekler için yemek odasının masasını kullanmalar falan yok artık. Mutfak masası işlerini görüyor bu aralar. Ben de havalandırmak için bu odanın kapısı açıldıkça böyle uzaktan izliyorum işte. Ama bu defa farklılar. Erken gelmeler, hiç susmayan televizyon. Yok, hiç huyları değildir. Bu koca

Dört Duvar

Alara Berru Kapdan

Biraz daha kalamaz mısın?

Çantamın içine attığım anahtarımı arıyorum.
Soğuk bir gecedeyim,
beni üşütünenin gecenin ayazı değil,
yokluğunun olmasına hâlâ alışamadım.

Merak etme taşınmadım evimizden,
bırakamadım
mahallenin bakkalını,
kasap fazılı,
alt komşu müberra teyzeyi...

Uzun zamandır evsizim,

etrafımda

bir

iki

üç

dört

tam dört duvarla çevrili bir yerde yaşıyorum.

Sen gittiğinden beri saymaya başladım her şeyi,
tam dört duvar,

takvimde üç ay,

masada iki tabak,

banyoda bir diş fırçası.

Yokluğuna sayıyorum bıraktıklarını.

Fark ettin mi gidince azalıyor her şey.

Bizlerin yerini sizler alıyor.

Tanıdık simalar yok oluyor

yerini yabancılar dolduruyor.

Kavanozlara isim yazman saçma

deneyerek öğrenmeliyiz derdin.

her şeyin tadına az biraz bakmalı,

yaşamak gibi.

ne zaman tuz ne zaman şeker geleceğini

bilemezsin.

haklıymışsın, şimdi anlıyorum.

Ben bizim çorbamızda tuzum olsun isterken,

çorabayı şekerli yapmışım da

sen ses çıkarmamışsın.

Yağmur yağınca akıtıyor hâlâ tavan,

yaptırmıyorum ama ben.

Sen olsaydın bir susmadı şu! derdin

bense maksat evde ses olsun diyorum.

Evde ses olsun diyorum.

Evde sen olsan diyorum.

Biliyorum ben artık sensizim

sen - siz

ev -siz - im.

Ama,

yine de biraz daha kalamaz mısın?

Leş

Ayşe Zeynep Özbay

Uyanmıştı. Gitmesi gerekiyordu artık buradan, başına dayanmış bir namlunun her an altında patlayabileceğini hissediyordu ama dayanmak zorundaydı; kendisi ve onlar için. Dişlilerin dönmesi gerekiyordu birkaç gün daha hiç olmazsa, güneşin açması sonra batması ve sonra yeniden doğması... Büyükbabanın altında yeni patlamıştı mermi ve çok özlüyorlardı onu ama dirayetliydi, ağlamıyorlardı. Vahşi doğanın döngüsüydü sadece bu: birileri ölecekti ki birilerinin karnı doysun, kimileri vurulacaktı ki birileri sırtı pek uyusun. Gün doğmadan avlanmak ve leşi toprağa değmeden eve getirebilmeyi en büyük başarı. Lakin çoğu zaman şansı yaver gitmezdi, gün batımına kadar yemeğini arardı, ama tek sorun sadece bu olsaydı keşke. Onu bekleyenler vardı evde, onca minik patinin kursağından geçecek onun alnındaki pınardı: teri. Güneşin altında akan ter belirliyordu akşam onların tabağına konacak tek gıdım yemeği. Yıllarca parçası oldu doğadaki döngünün, hiçbir zaman galeyana gelmeden her gün ölmüş bedenlerin kokusunu çektik ve bir şekilde akşam kollarına bakan minikleri beslemek için bir sebep buldu kendine; nitekim her seferinde de başardı hayallerdeki olmasa da eti budu olan bir leşi ailesine getirmeyi. Herkes yuvada kalırken onun bazı zevklerini törpülemesi şarttı ve o da ailesini hayal kırıklığına uğratmadan her sabah erken saatte ayrıldı evden; sırf çocuklarının leşin kanlı etlerini keskin dişleriyle parçalayabilmeleri ve sonra da bir kenara atmaları için. Fakat bir şey olmuştu son birkaç gündür, kimse çıkmıyordu evden. Artık haftada birkaç gün leş toplamaya gidilebiliyor ve sadece belirlenen günlerde canlılar birbirlerini görebiliyorlardı. İki üç zaman geçti, hâlâ kimseler yoktu ortalıkta, yuvadaki leşler giderek azalıyor, evden sadece biri dışarı çıkabiliyordu. Kısıtlamalar giderek artıyordu ve canlılar iyice gün ışığını unuttur hale gelmişti, miniklerin gözleri açılmıyordu artık karanlıkta, anne leşleri binbir parçaya bölerek yedirdiyordu miniklere; kendi midesi açtı evde. Güneşin doğuşu, leşin değmesinden nefret ettikleri toprağın kokusuna bile hasret kalmışlardı, büyükbabanın bedenine ne olmuştu kim bilir... Doğa ana uzun süre sonra aile reisleriyle ilk defa buluştu ve büyükbaba gibi onca eski toprağı,

canlıların karnına yem eden mermiyi açıkladı. Merminin geldiğini bütün orman duymuştu artık. Karamsardı bu başlarına gelene herkes fakat hiçbir şey değişmeyecekti belki de, yeni bir doğa döngüsüydü bu ve kimse böyle yaşamaya alışkın değildi. Elbette karınlarını doyurmanın bir yolunu bir şekilde keşfedecek, miniklere koşmayı yuvalarının içinde öğretecek ve belki de ailecek gittikleri güneş batışlarını bir daha hiç görememeye bile bir gün razı olacaklardı. Toprak, güneş, hayvan sürüleri, yağmur ve bitkiler arasında geçen bir hayat sadece eve sığdırılabilir miydi? Silah sesleri, kalpteki çarpıntı, en etli leşi kapma stresi bir anda kaybolmuştu evde. Yeni doğanlar hiç ışık görmeden yaşayacaklardı ve hayat bu olacaktı onlar için: karanlık, ev ve aile. Doğa kendini baştan yaratmıştı ve canlıların doğa anaya uymaktan başka çareleri yoktu. Yıllar geçti, minikler evde büyüdü, anneye baba yaşlandı, her şey normal geliyordu artık ama tadını bilen çocuklarının da tadını bir kere tatması için savaş verdiği tek bir şey vardı: Toprağı yeni düşmüş, vücudu yağlı ve sıcak, etleri sulu sulu bir leş. Canlılar her şeyi bahane ediyorlardı birbirleriyle mücadele edebilmek için. Doğa ana onların aklını başına getirebilmek için mermiyi yaratmıştı ama bir gün leş, yarın bir başkasıydı onların derdi çünkü onlar kötüydü ve içlerindeki kaynak giderek durdurulamaz hale geliyordu.

Çizim: Zeynep Karahasan

Evde

İrem Gözlükaya

1.00

Ani bir yanma hissi ile gözlerini açtı. Gecenin karanlığı odadaki cansız eşyalara hayat veriyordu. Uykulu gözlerle baş ucundaki su bardağına ulaşmaya çalıştı.

Uyandığı tatsız uyku boğazında kuru bir yangın hissi bırakmıştı.

Baş ucundaki pürüzlü canım soğuk yüzeyi gecenin yapışkan sıcaklığında tenine tutunan kıvılcımlarla çarpıştı. Ani bir titreme sardı. Kör bir şekilde boğazındaki yangını söndürmek için aceleyle elini attı.

Tık Tık...

Suyu kalmamıştı. Boğazındaki kuru acının onu yavaşça boğduğunu hissedebiliyordu. Yavaşça, çok yavaşça vücudu onu içerden boğuyordu. Bir kuru gece daha... Hareket edemeyeceğini biliyordu. Bilecek kadar denemişti önceki geceler de. Her yutkunmaya çalıştığında vücudunun ona yaşattığı acıyı görmezden gelmeye çalışarak gözlerini karanlığa açtı.

Tık Tık...

Sonunda odanın karanlığına alışan gözlerini tavana dikti. Duvarların yaydığı bunaltıcı sığağa rağmen uykusuna geri dönmeye çalıştı.

2.00

Vücudunun kendini sarsması ile irkilerek uyandı.

Tık Tık...

Duvarlara dışardan gelen cılız eklemeleri ile çekirgelerin sesleri boğucu sıcaklığı içeriye taşıyordu. Kulağından giren küçük çığlık sesleri gibi çekirge sesleri yeni doğan bir yavrunun zarı inceliğinde olan duvardan geçip beynini istila ettiğini hissedebiliyordu.

Tık Tık...

3.00

Gecenin derinliğinde ölen sesler kaybolmuştu ama her daim üzerinde bir çığ edasıyla baskı uygulayan boğucu sıcak hâlâ odadaydı.

Üstündeki bu çöküntü her saniye boğazındaki elleri sıkılaştırıyordu.

4.00

Elinde olan kısıtlı hareket yeteneği ile sağına döndü.

Odadaki küçük yaratık rahat vermeden etrafında dolanıyordu.

NEDEN...

Huzursuz geçen geceden gözleri ağrımaya başlamıştı bile. Göz yuvarları durdukları yere sığmıyor gibiydi. Kafasına baskı uygulayıp patlamak üzereydiler sanki. Zzzzzzzzz... Ve o aşığılık yaratık nasıl olur da kendisi bu haldeyken rahat bir şekilde etrafta gezinmeye kalkıştı!

Tık TIK.

Ya şu saat... Gecenin ilerlediğini belli etmesi gerekiyordu. Bu işkencenin onun habercisiydi güya. Ama çıkan her ses aynı. Sanki bozuk bir mekanizmanın parçası. Karşısında asılı duran saate bakınca ilerlediğini görebilirdi belki.

4.01, 4.02, 4.03...

Ama saat hep dönüyordu. Sonsuz bir daire şeklinde hep olduğu yere geri dönüyordu. Ve bir daha... İçinden kaçamadığı amansız bir döngü. Değersiz bir böcek gibi yakalandığı ağa boyun eğiyordu.

4, 5, 6... 12

1.00

Ve eski işkence yeniden başlayacaktı. Duvarda asılı duran çirkin yaratık bir kez daha kıpırdandı. Gecenin sıcaklığında her canlı daha serin yerlere kaçmışken o etraftaki tek canlılık belirtisi o küçük yaratığın düzensiz çırpınma sesleriydi. Alay edercesine baş ucuna kadar yanaştı. Kapana kısıldığı gecede tiksindiği yaratığa imreniyordu.

Artık gözleri iyice karanlığa alışmıştı. Öyle ki istese de kapatamıyordu acı çeken göz

kapaklarını. Yerlerine çivilenmiş gibi küçük yaratığı takip ediyorlardı.

TIK. TIK.

Şlap...

Sabahın getirdiği tatlı serinlikle son kez uyandı. Boğazı kuru. Evin ince perdelerinden sızan gün ışığı saatin cam yüzeyinden gözüne yansiyordu. Her gece konsolun üstünde bıraktığı bardağa su doldurmak üzere kalktı.

Bardakta, yarısına kadar dolmuş suyun yüzeyindeki buruşuk küçük sineği döküp bardağını iyice yıkadıktan sonra evindeki her zamanki günlük rutinine eskisi gibi yeniden başladı.

1.00

Fotoğraf: Deniz Türker

Salıncak

Elif Tuana Gökmen

İleri, geri...

İleri, sonra tekrar geri...

Her sallanışımda, gıcirtısı kulağımın içine giderek hapsoluyor. Üstünde oturduğum salıncağın demir zincirine her dokunuşumda, tenimde o hoş soğukluğu hissediyorum. Yavaşça, giderek daha da gözden kaybolan güneş, çocukluğumun bir fotoğrafı gibi elma şekerine dönüşmüş artık. Suratıma turuncu ışıkları vururken, rüzgârın derin bir sakinlikle tenimi okşayıp geçmesi bedenimi titretmiyor. Aksine, yüzümde her hissettiğim meltemde suratıma anlamlı, naif bir tebessüm oturuyor.

Bu, bir akşamüstü. Salıncağın yanında duran, dallarında her geçen gün giderek daha al al bir hale gelerek narlarını taşıyan bu mağrur ağaç büyük bir ihtişamla dikiliyor. Yaşlı ama güçlü olan kavuğunu çevrelemiş her bir çiçek, bu koca pusulanın karşısında saygıyla eğilirmiş gibi boyunlarını büküyorlar. Elimin altında ısınmış demir zinciri bırakıp rengârenk bir çocuk parkını anımsatan bu çiçeklere uzanmak, birini alıp koklamak istiyorum. Sonra, aklımdan geçen tek düşünce ise bu narin rüzgâr güllerinin buram buram kokan toprakta daha özgür durdukları oluyor.

Bir köpeğin mırıldanması duyuluyor sonra. Dingin rüzgâr, sonsuz huzurun sembolü gibi uysal bir şekilde yatan köpeğin altın, yumuşak, hafif uzamış tüylerini yavaşça oynatıyor. Etrafta işitilen kuşların düzensiz ama bir o kadar da ahenkli ötüşleriyle rüzgârın şarkı söyler gibi attığı ıslığa karışan nefes alışverişleri bu eşsiz ana büyümlü bir anlam katıyor. Ayaklarımın dibinde uzanan köpek, yüzüne geniş bir gülümseme koymuş gibi gözüküyor. Ağaçların yemyeşil dallarında şakıyan kuşları her duyduğunda kulağını dikiyor ve minik kanatlıların arasında geçen harfsiz sözcüklere anlam getirmeye çalışır gibi kafasını eğiyor. Patilerini birbirine dayamış, sanki yaşadığı anın değerini hissedermiş gibi heyecanla, o pembe dilini dışarı sarkıtarak gözlerini kısıyor ve esen havanın tüyleriyle buluşmasına izin veriyor.

Köpeğin böylesine sakin oturuşu, kısıp, cam gibi parıldayan gözleriyle etrafa kısa bakışlar atması; aklımda, onu gördüğüm ilk günün hatırasını canlandırıyor. Bir annenin yavrusunu, gözünde ömür boyu küçük bir bebek olarak saklaması

Fotoğraf: Yeşim Akçakaya

gibi, kısacık zamanda silkelenecek bir küçük dev haline gelen bu parlak tüylü köpek de gözümde, ilk günkü minik patili, bebek misali kalmaya devam ediyor. Burnuma çarpan hafif gül kokusu, dört mevsim öncesinde bu koca pelüşümü ilk kez kucağıma aldığım günü hatırlatıyor. Bir yıl önce de derin derin içime çektiğim koku, böylesine hoş, ferah bir kokuydu. Ve o naifliği bugün, salıncakta rüzgârla bulduğum anda yeniden hissediyorum.

Arkadan bir kıkırtı iliyor kulağıma. Minik, sevimli bir kıkırdama. Komşu bahçeye çıkmış, yanında küçük ayakları pat pat ilerleyen ufacık bir vücut. Derin bir uykuya çekiliyormuş gibi gittikçe kaybolan sıcak kürenin ışıkları yere vuruyor. Sanki minik kızın önüne kırmızı, uzun bir halı sermek ister gibi...

Burası, benim evim. Benim dünyam. Gür dallarıyla görkemini gösteren ağacın en tepesindeki yaprağından, tevazu ile kibar bir duruş sergileyen çiçeğin en uç köküne kadar her şeyiyle burası benim evim. Yaşayabileceğim en saf duyguları ruhuma yaşatan o altın tüylü köpekten, her binişimde gerçek olamayacak hislerle bana uçmayı hediye eden salıncağa. Gözlerimi kapattığımda hissettiğim huzurla, ötüşleriyle dallardaki kuşlara eşlik eden kalbimdeki serçelerle baştan sona, tepeden tırnağa... Burası, benim evim.

Tahayyül

Elif Sude Yanık

Sessizlik uyandırmıştı onu. Alışılmış gürültünün içinden yükselen sükûnet. Karmaşanın, keşmekeşin yuvası olan bu şehirde hayatının kaçınılmaz bir parçası olan hır gür terk etmişti aniden kentin yedi tepesini onsuzluğun da bir sesi olduğunu hatırlatmak istercesine. Bir bıçak gibi yalayıp uyandırmıştı işte onu da bu sakin hava, diğer tüm İstanbulluları uyandırdığı gibi. Ani bir hareketle koşup televizyonu açtı. Süratle. Hiç beklemeden. Eş zamanlı olarak telefonundan da okumaya başladığı haberleri dinlemek üzere derhal önceki gündün sabit kaldığı anlaşılan kanalın sesini açtı. Tüm bunları neden yaptığını anlamlandıramasa da hissediyordu yapması gerektiğini.

Şimdiye çoktan evden toz olmuş, metro bekliyor olmalıydı karşıdaki işine gitmek üzere bineceği vapurun iskelesine ulaşmak için. Lakin o hiç de acelesi olmayan bir havada, pijamalarıyla çökmüş kanepesine haber izliyordu. Mesaiye 40 dakika vardı ama yüzünde makyaj sıfır. Gözler uykudan şiş. Alarm da kurulmamıştı sonra.

Ev... Ev ilk defa bu denli temiz, bu denli deterjanımsı kokuyordu. Ayşe ablanın geleceği güne çok vardı daha. E zaten kendi temizlik yapmadığından ev ahıra dönmez miydi gündelikçi Ayşe gelene kadar? Yok, evi kendisi temizlemiş olamazdı. Bu kadarını yapmış olduğuna başta kendisi inanmazdı.

Haberler art arda dökülüyordu spikerin ağzından. Bu düşüncelerden kurtulup dinleyebildiği kadarıyla ürkünçtü. Bir virüs diyordu muhabir, dünyayı ele geçirdi. Mikrofonlara poşet giydirilmiş, sokaklar kornasız, gürültüsüz, insansızdı. Taksim, diyorlardı, yıllardır böyle sessizlik görmedi. Kendisinin de çalıştığı semt olan Beşiktaş vardı şimdi bir başka muhabirin yaptığı haberde. Vapur iskelesi çarptı gözüne. Bu kez inen binen değil, iskelenin ardında, boğazda görünen Yunuslardı dikkatini çeken.

Tuhaftı. Ne vakit böyle kimsesiz kalmıştı bu şehir, ne vakit veba geri gelmişçesine maskelenip eldiven takmaya başlamışlardı bu insanlar, hiç anımsamıyordu. Bedeni ve zihni

çok sakin, sistematik çalışmaya devam ediyor, ona ne yapmak lazımsa yapıyormuş hissini veriyordu. Evdeydi, demek öyle gerekiyordu. Diğer insanlar da evdeydi demek ki. Bir hastalık, yine bir salgın belki, diye düşündü ama hiç bu hale gelmiş bir şehir yoktu hatıralarında.

Bilgisayarını açma ihtiyacı hissetti. Çalışmalıydı. Hoş, davaları, müvekkilleriyle görüşmeleri ne âlemdeydi, bilmiyordu ya. İş bilgisayarını da öyle sık eve getirmezdi zaten ama şaşırıktan vazgeçip ne olduğunu anlamaya odakladı kendini. Mail kutusuna düşen maillere göz atmakla başladı. Geçmişe dönük minik bir gezinti, yurt dışı seyahatlerinin, davalarının iptal edildiğini ve görüşmelerinin evden "online" sürdürdüğünü anımsamasına yetti. O günün randevularını kontrol etmek üzere programını açıyordu ki o bildirim düştü ekranına:

"ÖNCEKİ GÜNÜN VIRÜS BİLANÇOSU: 50 ÖLÜ, 280 YENİ VAKA"

İnsanlar demek düzenli olarak ölümden böylesine soğukkanlılıkla bahsetmeye alışmıştı. Ölüm... Hiç bu denli yakından duyumsamamıştı bu kelimenin yarattığı hissi. Bu denli yüksek bir sesi olduğunu fark etmemişti. Bir tık ile haberi kapatıp kanıksamanın rahatlığıyla nasıl da sakin kaldığını dehşetle fark etti.

Olamazdı, bu hale gelmiş olamazdı. Hayat her şeydir diye bağırarak avukat Eda, bu denli duyarsız kalmış olamazdı. Giden bir cana, bir dala gözyaşı akıtmadan veda ediyor olamazdı. Olamaz...

"Olamaz!" çılgınlıklarıyla uyandı uykusundan. Ter içinde kalmıştı. Evde kaçınıcı günü olduğunu saymayı unutmuştu artık. Faturalarıyla ev kirasının son ödeme günüydü o gün. Kartlarda da zaten son bir ay için para kalmıştı. Bir güne daha açmıştı güneş. Uyanmıştı, bir kabustan ötekine, bir karabasanın hayat bulmuş haline...

Evim Benim Değil

Zeynep Sakarya

Kendimi en sıcak hissettiğim alan bile
Hareket edeni donduruyor ve nedense sessizlik kesilmiyor.
Dışarı baktığımda kuşlar aynı uçar oldular-
Ve hâlâ umursamaz bir tavır.

Hiçbir şey yapmayıp her şeyi yapıyorum.
Dünyadaki yerim sallantıda gibi:
Düşüncelerimle hiç bu kadar yakın olup yüzleşmemiştim.

Ne evimden ne kendimden ne de gerçeğimden kaçabiliyorum.
Belirsizlik içimi yakarken
Düşüncelerimi su sanıp döküyorum.
Benzin olduğunu bilmeden.

Fotoğraf: Öykü Yağmur Özer

Tanrının Oyunları

Derin Ak

Ya hayat tanrının bir şakasıysa? Çünkü biliyorsunuz ki o bizimle oynamayı seviyor. Tam dünyanın tepesinde oturduğumuzu düşünürken bizi yerin derinliklerine gönderiyor. Işın komik yanı, belki de bizim için acınası, her ne kadar arada haddimizi bildirse de burnu yere düşse almayacak halimizi bile bile bizi böyle sevmiş ve o şekilde olmamızı istemiş.

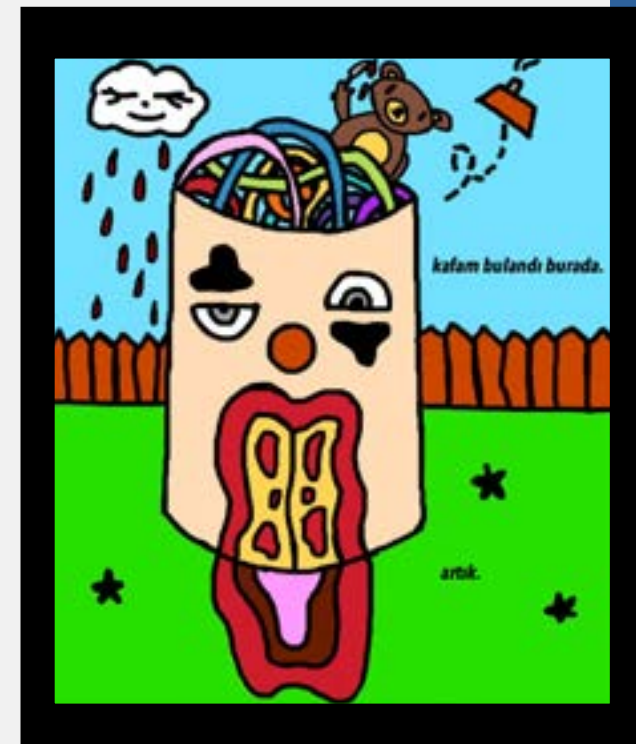
Akşam yavaş yavaş çökerken, ben gökyüzünün göz alıcı koyu mavisinde kaybolurken, açık panjurlardan izlenmiş gibi hissederken, müzik havada dans ederken kafamda düşünceler birbirleriyle savaşır. Ancak sizin dert etmenize gerek yok, sonunda ortak bir yol bulur ve içimdeki o rahatsız hissi geçirirler. Güneşin kendisi gider belki lakin arkasında bıraktığı ışıklar sanki evine geri dönmek istemeyen küçük çocuklar gibi havada kalır. Bu karanlıkla aydınlığın arafında kalmak beni pek keyiflendirir, hatta bazen balkonda oturup havanın hafif serinlemesini beklerim.

Gecenin ilerleyen saatlerinde karanlık bastırır, sonunda kendimle yalnız kaldığımda yeniden hissedirim. Kendimden kaçıp sokaklarda dolaşmak isterim, ta ki kendimi karşılıksızca sevinceye dek. Arada bir aynada kendime bakarım, kendimi ne kadar beğendiğimi ölçerim. Lakin sizi uyarmalıyım ki kendime karşı tavırlarım çok sık değişir. Bazen aynada bana bakan kişinin boğazına ellerimi geçirmek isterim, bazen de o aynadaki dünyaya adım atıp kendime sarılmak çünkü bazen ağladığımda bana acıyan tek kişi o olur ki, birisi size acımadan ağlamanız çok zordur. İnanıyorum ki insanın kendine acımasından daha yıkıcı bir duygu yoktur dünyada. Çok fazla kendimle yalnız kalmak iyi gelmiyor bana, her ne kadar buna ihtiyacım olduğunu bilsem de.

Bu gece ise sokak lambasından süzülen cılız ışığın altında ağaçlardan oluşan bir kadın silüeti görüyorum. Ölü sokakları canlandırmaya gelmişçesine, bizim ruhsuz bedenlerimizi toplamaya gelmişçesine, dışardaki soğuk havada bir esintiymişçesine, ebediyetin habercisiymişçesine salınıyor. Dallarının arkasına saklamış suratını, ifadesini görmemi istemiyor sanki. Gecenin bir illüzyonu

olduğunu biliyorum ama yine de rüzgârda vücudu öylesine dans ediyor ki beni kandırıyor. Büyüsüne kapılıyorum. Sonrasında aklıma dışarıda dolaşan zehir geliyor ve evin sunduğu güven duygusuna sarılıyorum.

Saat gecenin üçü olmuş, zamanın nasıl geçtiğini anlayamamışım. Mutfığa gidip su almak istiyorum. Vücudumdaki tüm su çekilmiş gibi hissediyorum. Karanlığa uzanan koridorun başında duruyorum. Ağaçtan yapılmış kadının çocuklarını görüyorum ve gözleri parlıyor önümde. Kendimi onların olmadığına inandırıyorum çünkü ben inanmazsam onların da var olmayacağını biliyorum. Gözlerimi kapatmamı önerebilirsiniz ancak gözlerimi kapatınca onların gülümseyen suratlarını ve dans edişlerini görebiliyorum. Gözlerim açık, başım dik yürüyorum aralarında. Bazen bacaklarıma değmelerini hissediyorum ancak mutfığa doğru yoluma devam ediyorum. Orda ışığı açınca kayboluyorlar ancak beni izlediklerini biliyorum. Buz gibi suyun soğukluğunu göğsümde hissediyorum. Uykuyla uyanıklık arasında kalmış bedenim uyanıyor. Aniden ağaçtan çocuklar kayboluyor.

Fotoğraf: Defne Deda

Karantinada Bir Günüm Nasıl Geçiyor?

Elif Sakallı

Odama vardığımda ışığı açarak gerçekle yüzleşiyorum. Kadının yok olduğunu fark ediyorum. Bir süre dalıyorum dışarı bakarken, kendimi sokaklarda tek başıma koşarken hayal ediyorum. Hatta daha da ileri gidip düzinelerce insanın arasında kaybolduğumu düşünüyorum. Özlemle hatırlıyorum, insanların arasında yok olmayı.

Sonra uyumaya karar veriyorum. Işığı kapatıp yatağa yattığımda gözümde uyku girmiyor. Bir süre karanlıkta tavanı izliyorum. düşünüyorum. Sonunda pencereye bakıyorum ki ne göreyim: Ağaçtan kadın odamın penceresine uzanmış bana bakıyor. Lakin ondan korkmuyorum, hatta bana güven hissi veriyor. Gerçeklikten vazgeç diye fısıldamasını duyuyorum, beni çağırıyor yanına. Diyor ki zaten ayırt edebiliyor musun artık gerçekliğin ne olduğunu. Yapraklardan oluşan gözlerine bakıyorum. Kalkıp pencereye yaklaşıyorum. Gökyüzündeki lacivert rengine pembenin, turkuazın, lilayla birleştiğini görüyorum. Korkuyla camı açıyorum. Kadının gittikçe büyüdüğünü fark ediyorum. Artık bana

ulaşabilmek için eğiliyor. O kadar beklediğin sona ulaşamayacaksın diyor. Başlangıcı hatırlamadığını farkında mısın diyor, çünkü hatırlamanı istemiyorum. İçinde olduğunun rüya mı olup olmadığını anlayamamanı ve bundan acı çekmeni seviyorum diyor, çünkü sen de seviyorsun. Evimin duvarlarını dallarıyla kapladığını görüyorum ve hatta yavaşça tüm sokaklara yayılıyor. Dokunduğu yerler renkleniyor. Bana elini uzatıyor, ona katılmamı istediğini varsayıyorum. Korkuyla diyorum ki "O zaman kaybolacağım." Saçlarının arkasından sırttan dudaklarını görüyorum, sanki sadece kendisinin bildiği bir şaka aklına gelmişçesine. Yavaş yavaş kaldırıyorum elimi, kendimden emin olmayarak. Onun ellerine dokunuyorum, dalları parmaklarımı çiziyor. Aniden beni dışarı çekiyor. Küçük çocukları her yanımdan tutarak sokaklarda uçuruyorlar beni. Sonunda kalabalığa getiriyorlar. Bu zehrin olduğu zamanlarda bu kalabalığa şaşırıyorum. Beni kalabalığın ortasında aşağı bırakıyorlar. Aralarında zehirden boğularak kayboluyorum.

Fotoğraf: Yeşim Akçakaya

sağ
sol
karakterler izlediğim on beş farklı dizi arasında dolaşıp duruyor
artık benimle beraber yaşıyorlar

4588 yeni vaka, 158 ölüm, teşekkür ederiz sayın--

sağ
sol
bunlar başımın hareketleri
günde on kez üç defa haftada iki kere ilave yaza kadar on kilo vermek garanti!

her gün balkonumdan duyduğum
şak şak şak doktorlarımız,
şak şak şak şehir-i ramazan,
şak şak şak 19 Mayıs ve 23 Nisan

ha bir de bu arada 4588 yeni vaka, 158 ölüm,
şak şak şak sayın--

aç
kapa
reklam vardı sanki böyle hatırlayamıyorum
sanki bir ara istifa yaşanmıştı?

yap
boz
versiyon 4.0
hem de kargo bedava merak etmeyin
daha çok beğeni almak için maskelerimiz suratlarımızda

şimdi gitmeliyim
listemde uyumak ve tekrar uyumak var

(10 dakikada 71928473 izlenme)

Fotoğraf: Yeşim Akçakaya

Tufan

Eda Naz Gökdemir

Yağmur benim suçum değil, diyorum. Tek tük damlaların sesinin duyulduğu apartman boşluğunda sesim yankılanarak kayboluyor. Kadın dudaklarını birbirine kenetleyerek yüzüne sabitlediği soğuk gülümsemesi, gözlerinde parlamayı bekleyen küçük alevlerle yüzüme bakmayı sürdürüyor. Babam gibi. Öyleyse kimin suçu, diye sorar gibi. Öyleyse gündür ıslanan mobilyalarımın, kabaran ahşap döşemelerimin, sudan lekelenen duvarlarımın sorumlusu kim? Bilmiyorum. Omuzlarımı silkip kaçasım var. Yapamıyorum. Alt komşum birbirine bastırıldığı dudaklarıyla beni olduğum yere mıhlamaya çalışıyor sanki, azarlanmayı hak eden bir kız çocuğuyum gibi. Bilmiyorum ama mutlaka bilen birini bulacağım, diyorum. Babam olsa göğü işaret ederdi, gökten daha büyük bir şeyi kast eder gibi, gökleri ben batırmışım gibi... Babamın konuşmasına izin verdiğim için kızıyorum kendime. Sesim apartmanın uzak köşelerine dağılırken ben de onu yakalamak istercesine sesimin peşinden merdivenlerden iniyorum. Ellerimi leke leke grileşen soluk sarı duvarlara sürüyorum inerken, son fırçamı kaybetsem de ıslak ellerimle duvarları yağmura boyuyorum.

Apartmanın zemini sular altında. Botların anında sırlıklam. Umursamıyorum, alışığım. Alt dairelerden birinin ağır kapısı korkunç bir gıcırtyla açılıyor, içeriden pos bıyıklı apartman yöneticisi beliriyor, kalın kaşlarının altından bana ters ters baktıktan hemen sonra elinde süpürgesi ve kovasıyla beliren kapıcıya direktifler vermeye başlıyor. Apartmandan çıkmadan kapıcıyla göz göze geliyorum. Bir an beni anlıyor gibi bir hisse kapılmaktan alıkoyamıyorum kendimi. Ben elimden geleni yaptım der gibi bakıyorum ona. Ufacık dairemin her köşesini, dökülen tüm duvarlarını, boruları, tavanımı, her şeyimi köşe bucak aradım, arattırdım ama akan damlalar nereden kaçıyor bulamıyorum, inan bana. Kapıcı bakışlarını yere indiriyor. Süpürge darbeleriyle suda yarattığı girdapların arasından süzülüp dışarı kaçmaktan başka çare bırakmıyor bana. Burada, bu rutubet kokusu içinde, yağdırmadığım bir yağmur için suçlanarak harcayacak vaktim yok. Bir fırça alacağım bugün.

Yokuştan inmeye başlıyorum. Sokak insanın boğazına yapışan yoğun bir grilikle örtülü, kaldırımlar su birikintileriyle sınırları çizilen ufak kara parçalarıyla, boğazlarla, kıtalarla kaplı, gökyüzüyse...Gökyüzü, gökyüzü değil. Biri beton döşemiş sanki gökyüzüne. Altı gecedir çatımın üzerine devrilen gök bu mu? Tavanıma lekeler çizen, duvarlarımı ıslak renklere boyayan, boya kutularımı tıngırdatan gökyüzü bu mu? Kaskatı. Ölü. "Ne diye havaya bakarak yürüyorsun?" Babamın sorusuna cevap vermiyorum. Eskiden olsa gök senin mi diye sorardım. İçimden kaldırıma, botlarıma, pantolonuma, kuru olan her yere su sıçratmak geliyor. Bilerek bir su birikintisine basıyorum. Nasıl olsa artık karşı apartmanda oturan aileye kendimi beğendirmem gerekmiyor. Öyleyse neden hâlâ yağmurun başladığı ilk gün üzerime fark etmeden sıçratmışım su lekeleriyle evlerine vardığımdaki bakışlarını üzerimde hissediyorum? "Bıkmadın mı üzerini kirletmekten?" Benim ellerime boya yakışıyor, baba. Kendi kendime kızıyorum. Ne diye hâlâ ona cevap veriyorum? Oysa karşı apartmandaki çocukların ellerine de ne kadar yakıştırdı. Camgöbeği, safir rengi, gök mavisi...Belli ki anne ve babalarına göre ben onların yanına yakışmayan bir lekeydim. Öyle inatçı bir lekeydim ki salonlarını kirletmekle kalmaz çocuklarının da zihnini bulandırırdım. Yadırgayan gözlerle silemeyecekleri bir leke olduğumu kanıtlamak için dersin bitiminde paletleri temizlerken lavaboya her zamankinden fazla boya sıçratmaya dikkat ettim. Ben böyle şeylere itina gösteririm çünkü. Kendi kendime gülümsüyorum. Evimin her yerine yerleştirdiğim boş boya kutularını, kovaları, boyanmış bezlerin ıslandıkça döşemelere akıttığı renkleri düşünüyorum. Görselerdi ne düşünürlerdi acaba? "Bu duvarları sen sileceksin." Neden? Küçük bir elin çizdiği ilkbahar yeşili tepeleri, koyu kırmızı gelincikleri, sarı sarı parlayan bir anneyi salonuna yakıştıramıyor musun? Duvardan ıslak ıslak elime dökülen gelincikleri düşündükçe avucum alev alıyor hâlâ. Ne olurdu sanki bir tek annenin duvarda kalmasına izin versen? Ben seni nasıl susturacağımı biliyorum. O fırça elime bir geçsin- "Kız, hızlı hızlı nereye yetişiyorsun böyle?"

Bir an sığıyorum. Toprağın altından geliyor ses. Dirmiteyze, kara kara gözleri, çatlak dudakları, sarı takma dişleriyle kaldırım hizasındaki penceresinden bana bakıyor. Sorularına cevap vermeme alıştı herkesin deli dediği bu kadın. Yine de bir şekilde onu dinlediğimi hissetmiş olacak ki her seferinde penceresinin önünden geçerken beni durduruyor. Bana bitkilerini göstermekten yılmıyor. "Şu çiçeğin haline bir bak bakalım," diyor. Kahverengi beneklerle kaplı kollarıyla yorgun bir bitkinin ağır vazosunu pencerenin hizasına kaldırıyor. Kara gözlerini ıslatan bir umutla yüzüme bakıyor. Bitkinin ne bitkisi olduğunu anlayamıyorum bile. Çiçekleri bir zamanlar olduysa bile artık çıkmaya güçleri yetmiyor belli ki, bitkinin yaprakları ise yeşil tonlarının en cansızına, kahverengi bir ölüme en yakın renge bürünmüş. İçimde bir şeyler kırılıyor. Dirmiteyzenin kırılğan gülümsemesi yüzünde donuyor.

"Ölmüş mü?"

Sürekli ölümü görüp de onu tanımayan birine ne diyebilirim ki. Ben hiç çiçek yetiştirmedim ki. Çok kez istedim tabii ama çizdiğim birkaç gelincik de ellerimde can verdiler. Dirmiteyzenin gözlerindeki parlaklık alev alıp yavaş yavaş sönüyor. Kadının derinliklerinde bir yerlerde ormanlar kuruyup kararıyorlar. Bu yüzden mi onu her gördüğümde gözleri daha da karanlık oluyor?

"Boş ver, canım, boş ver...Üst komşuların balkonun altında kalmış olsa gerek bu sefer. Ne güneş ne su var orada, e zaten şuncacık şey, Cemre düştü mü toprağa bahçe can bulur."

Gölgeli bir gülümseme yerleştiriyor yüzüne. Her sabah gökyüzünün ölümüne uyanmıyormuşum gibi bir de her gün toprağın altından çıkan bir kadın bana ölü çiçeklerini gösteriyor. Bir mezara ayak basmışım gibi tüylerim diken diken oluyor. "Ölüm de yaşam da Allah'ın işidir." Sus, yaşam da ölüm de insan işidir. Kavrulmuş helva kokusu, limon kolonyası, yabancı ayakkabılar, baş örtüleri. Ben bunların hiçbirini çizmeyeceğim. Dirmiteyzenin esmer ellerini elime alıyorum, cayır cayır yanan ellerini ıslatıyor, ellerinin çizgilerine bir yağmur tohumu ekiğimi hayal ediyorum. "Hayaller karın doyurmuyor." Kafamdaki babayı susturamıyorum. Elimde fırça olmadan gücüm bu kadarına yetiyor. Yokuşa dönüyorum.

Adımlarım hızlanıyor. Yokuş aşağı akıyorum. Apartmanlar, sokağın tüm su birikintilerini dört bir yana saçan çocuklar, rüzgârda yalnız başına salınan çamaşır ipleri, soluk kahverengiler, yanık turuncular, turuncumsu sarılar, müteahhitlerin apartmanları boyadığı tüm o çirkin renkler de benimle benimle birlikte akıp gidiyor. O kadar hızlı yürüyorum ki çiseleyen yağmur bir fırça gibi etrafımdaki herkesi ve her şeyi birbirine katıyor. Laf atanlar kahvehanenin dış cephesinin boyasına karışıyor, alaylı alaylı sırtanlar duvarlarda yalnız birer grafiti olarak kalıyor, arkamdan cık cıklayan teyzeler ve dayılar şapkalarının, entarilerinin, baş örtülerinin moruyla, alıyla, hakisiyle, siyahıyla bir oluyorlar. Yokuşun sonundaki marangoza varıyorum. Kavuşacağım fırçanın hayaliyle renkler yerine yerleşiyor. ıslak ahşap kokusu, kereste tozu, nasırlanmış bir dükkân. Yağmur çok fena olacak bu gece, diyor marangoz. Çoktan gemisini inşa etmiş Nuh'un rahatlığıyla söylüyor bunu. Boynunda muskası, duvarında Allah'ın adı, cebinde her fırsatta eline aldığı tespihiyle. Ne bakmıştınız, diyor. Nuh'un gemisine bir bilet istemiyorum. Elinizdeki en keskin fırçayı istiyorum.

"Ne istediğini bilmiyorsun sen!" Hayır! Yağmurun yağmadığı her gün yağmur tekrar yağsın, tavanımı boyasın, tavan ellerime damla damla aksın, ellerim duvarları, sınırları tekrar çizsin istiyorum. "Senin ne haddine!" Ben, Dirmiteyzenin çiçekleri açsın, sahte Nuh'un çenesi kapansın, ahşap döşemeler sular altında kalsın, sizin tüm günahlarınızdan arınalım diye seninkinden farklı bir gökyüzünün altına sığıyorum. Göğe bakarak yürüyebiliyorum, yokuşumun tepesine vardığımda gökyüzünün canlandığını görüyorum. İçeri girdiğimde görüyorum ki apartmanımın yağmura boyadığı duvarları hâlâ ıslak, kapıcının girdapları hâlâ bir fırtına estiriyor. Dairemin içinde suyla dolan boya kutularını, sırlıklam bezleri boş bıraktığım tuvalerin üzerine boşaltıyorum. Babamı söndürüyorum. Bak, diyorum o boşulmadan, ben gözyaşlarımdan insanlar yaratabiliyorum. Gözümden dünyaya bir anne düşüyor. Çatıma bir delik çiziyorum. Sonra bir delik daha deliyorum, bir delik daha, bir daha ve bir daha...